rublat wõlja, palub aga wat, et tal selle üle kellegile jõnagi ei räägitks. Weike Luhan wõtab rahat wastu ja jõlab talu juurde tagasi, hobust ärat andmat.

Peremehel hea meel et nüüd nagu petjalt lahti jai ja hakkab kuplema, et weike Luhan talle tarnja ärat müüks. Weike Luhan punnib efte wastu, ei tahat wõõrast ärat müüa. Peremees pakub ju tuaga eest jadat rubla. —

„Noh, olgu jüs peale, „ütleb weike Luhan, „annat kuus jadat rubla ja tuur on Sinu!"

Peremees tingib hinnast mahat jättes, et weike Luhan jäl Ei aita peremehel midagi, kui marjab weikese Luhanile kaks jadat rubla wälja. Luhan panēb rahat tänatkes taskusse, jõtt jumalaga ja läheb omat teed. —

Lõpus weike Luhan kodu, nõutas juure Luhanile rahu ja ütles: „Waata, mina olen sinat jetunud nahat eest kolm jadat rubla!" —

„Kust? kelle wõeft?" küsib juur Luhan kohkunult.

„Eks linnast muidu!" wastab weike Luhan.

„Noh, kui sina juba omat jetunud nahat eest kolmsada rubla jõid, jüs jõan ma wiiest hobuse nahast wüs-kuus kopikat enam.

Nüüd läppis juur Luhan oma wüs hobust mahat. Ka wis paljanes, pani nahad kuuendamat hobuse peale ja lõunes linnat turule neid ärat müümat. Seal läuks tal wankri peale püsti ja hakkas hõikuma, kes hobuse nahku tahab ostal

Parsjepp tuli juurde, ostis nahad ärat ja maksis juu Luhanile wenele eest käegelt mõne rublakese.

Juur Luhan jai nüüd aru, kuidas ta weikese Luhani wõeft kolelaste petta oli jõnud. Tuli wirudes ja wandudes kodu ja lubas weikese Luhani ärat tapta. . .

Weike Luhan arwas ju muidugi et „jadu" tuleb ning panni oma wana emalõksed ärat oli jurnud, läks juure pumpa ku wõrwale, nüüt et oma selle wanju jõit ja peitis enese ärat. Juur Luhan tuleb uckest sisse koukas pihus ja wirutab kohe läks pumparuule tõhe piruka pihta. Silmapilk kargab weike Luhan peidupaigast wälja ja hakkab kisendama: „Nüüd jai kurjategijat tapsid mu enat ärat!! . . . Ei jai enam wanaja nahast päästa!! — Aga mis tehat, aga tahe enam elu sisse ei jõa panna!" —

Palkas nagu wõeft hobuse, jeadis enat ilusaste istu kile peale ja lõkas linnat poole. Wimases jõudis tal Wasu lea. Läks hobuse seisma ja lõkas ise sisse wiina wõtma. . . Lõpeks laskis ja kui wana emale tõhe weie kopikalise tapsi wälja ja kallata ja ütles: „Mine ja õlge ja pii minu wanat emale see tapsi täis wälja, ma ise jaenalan nii kaua ja panen püpu!"

Kõrtsimees wõb wiina wälja ja pakub emale- see ei lõgutagi. Lõõab: „Pea jadalab minat. — Ema silliguta. Nüüd läpeb kõrtsimehe kannatus otsa; haarab wanat morja pealt kinni . . . pauh, wõõb see ülepea wankrist mahat. Weike Luhan jaatleb juure kisaga wälja:

„Oh jai kurjategijat, nüüd tapsid jai mu enat ärat. Küll ma sulle näitan!" —

Kohkunud kõrtsimies püüab weikest Luhanit wai-